

som ikke har givet Ejerne en eneste Øre i de 30 Aar, det har bestaaet, som det da ogsaa kun ved store Ofre fra nogle af Ejernes Side er lykkedes at holde gaaende, og man kan derhos med Sikkerhed sige, at der vil gaa endnu en endogsaa lang Aarrække, inden Ejerne ville faa en Øres Indtægt deraf. Imidlertid har Foretagendet dog ganske jævnt arbejdet sig op, blandt andet ogsaa fordi det ikke har haft store og betydende Skatter og særlig ikke betydelige Kommuneskatter at betale. Dette sidste har for øvrigt været ganske i sin Orden, thi Selskabet paafører ikke Kommunen større Byrder, det benytter fortrinsvis sine egne Veje, som det selv vedligeholder. Faa vi nu disse Love gennemførte, bør det ikke ske, uden at de muliggøre en passende Hensyntagen til dette og lignende Foretagender, yde dem en Sikring, som maaske blot behøver at være den, at der gives Indenrigsministeren Ret til over for saadanne Foretagender at hindre en urimelig Beskatning fra vedkommende Kommuns Side, alt i det Maal, som de foreliggende Forhold maatte gøre forsvareligt. Faa vi ikke noget i denne Retning ind i Loven, vil det være saa godt som givet, at t. Eks. det Foretagende, jeg tænker paa, der vil og maa blive vurderet ganske højt og derfor vil komme til at svare en stor Ejendomsskyld, vil gaa fuldstændig i Stykker. Det er derhos ikke givet, at andre vil have Mod til at tage fat, hvilket vil være til stor Fortræd ogsaa for Egnen der omkring. Og det er selvfølgelig ikke det eneste, men af den Art er der rundt om i Landet adskillige Foretagender, for hvilke man maa ønske større Sikring, end der er indeholdt i de Bestemmelser, som findes i Lovforslaget om Ejendomsskyld, og endnu mere i de Bestemmelser, der findes i Loven om kommunal Beskatning. Jeg skal endnu med Hensyn til enkelte Smaabestemmelser i Forslagene, da jeg nu har Ordet, gøre et Par Bemærkninger. Om Formue- og Indkomstskatten til Staten er der i § 3 udtalt, at en Udlændings Ophold anses ikke for midlertidigt, naar han stadig har opholdt sig her i Landet i et Aar. Er det ikke en noget for vag Bestemmelse? Jeg kan ikke se andet, end at en Udlænding vil have let ved at smutte bort her fra Landet en lille Tid hvert Aar, og saa har han ikke haft stadigt Ophold i et Aar, han skulde dog ikke dermed kunne smutte bort fra Skatten. I § 5 er der angivet, at Dagpenge og Rejsegodtgørelse under Udførelse af offentlige Hverv

ikke skulle regnes til Indkomst. Hvis der ikke havde staaet dette „under Udførelsen af offentlige Hverv“, var der intet at sige dertil, idet Dagpenge og Rejsegodtgørelser, enten det er under Udførelsen af offentlige eller private Hverv, kun ere at betragte som Refusion af gjorte Udlæg og altsaa ikke for vedkommende bør regnes som Indtægt, men naar der udtrykkelig staa, at det kun skal gælde Rejsegodtgørelse og Dagpenge under Udførelsen af offentlige Hverv, maa deri vel ligge, at Rejsegodtgørelse i private Hverv skulle regnes som Indtægt. En handelsrejsende skal altsaa svare Indkomstskat af de ham godtgjorte Rejseudgifter, som jo dog ikke for ham repræsenterer nogen Indtægt, og som ogsaa for hans Principal med Rette kun kunne kaldes Driftsudgifter. Som det staaer her, synes jeg ikke længere, man kan regne det som Driftsudgifter, undtagen hvor det drejer sig om offentlige Hverv. Jeg ønsker endvidere, ligesom et andet æret Medlem, at berøre den i Lovforslaget om Formueskat i § 6 givne Bestemmelse under f, at naar et her i Landet hjemmehørende Selskab godtgør, at en vis Del af dets Indtægt hidrører fra Virksomhed i Udlandet, bortfalder dets Skattepligt for denne Dels Vedkommende. Idet jeg ganske kan slutte mig til denne Bestemmelse, maa jeg selvfølgelig ogsaa ønske, at der i det ganske lignende Forhold, nemlig med Hensyn til Kommuneskatten, blev indført den samme Bestemmelse, jeg kan ikke se, hvorfor Fradraget her ved Kommuneskatten skal være betinget af, at over Halvdelen af Indtægten hidrører fra Udlandet. Det bør ikke være en saadan Tilfældighed, der afgør det. Jeg anbefaler derfor, at denne Ret til Fradrag affattes ganske ens i de to Forslag. Til Slutning ønsker jeg endnu at give min Tilslutning til de Indvendinger, vedrørende Aktieselskabers Skat til Staten, som ere fremsatte fra min Sidemand, det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), og jeg tror ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, at man ikke er gaaet bort fra at beskatte Aktieselskaber til Staten. Jeg har tidligere henledt Opmærksomheden paa, at der intet ubilligt er i, at Folk, der have sat deres Penge i Aktieselskaber, i Stedet for som hidtil at svare Indkomstskat af disse Penge en Gang i Fremtiden, ville komme til at svare Indkomstskat flere Gange, lige som af al anden Indtægt og Formue. Men det er ganske urimeligt, at Aktieformue beskattes stærkere end anden Formue. Disse Aktie-